

## ***Even uw aandacht...***

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.  
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het  
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.  
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige  
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van  
boekjes voor opvoering beslist.*

*Veel leesplezier!*





**OP EIGEN BENEN**

Blijspel in vijf bedrijven

1880  
door

Rudy Soetewey

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen  
2006  
Nr.2925

## **OPVOERINGSRECHT**

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.  
Aarlenstraat 75-77  
1040 Brussel  
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

*Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.*

**Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.**

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau  
Valeriaanstraat 13  
1562 RP Krommenie  
www.stichtingbredero.nl

### **BELANGRIJKE OPMERKING !**

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *OP EIGEN BENEN* op te voeren moet de naam van auteur *RUDY SOETEWY* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2006/220/033  
ISBN 978-90-385-09648

© 2006 Toneelfonds J. Janssens/Rudy Soetewey  
[www.toneelfonds.be](http://www.toneelfonds.be)

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen  
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . [info@toneelfonds.be](mailto:info@toneelfonds.be)

## ***PERSONAGES***

(4 dames – 4 heren)

**SANDRA** : Een vroege twintiger, levenswijs. Een groot tekentalent. Studeert aan een toneelschool, maar heeft daar geen talent voor. Woont bij haar grootvader.

**KOEN** : Een vroege twintiger, die eveneens aan de toneelschool studeert. Verlegen.

**JOS** : Grootvader van Sandra. Late vijftiger, vroege zestiger. Gepensioneerd militair, die tien jaar eerder zijn vrouw heeft verloren.

**IMELDA** : Buurvrouw van Jos. Late vijftiger, vroege zestiger. Heeft haar man tien jaar eerder verloren. Energiek.

**FLOR** : Nieuwe wijkagent. Onbestemde leeftijd.

**MANON** : Journaliste en eigenares van een kunstgalerie. Onbestemde leeftijd.

**MIKE** : Zoon van Jos en vader van Sandra. Muzikant, die op cruiseschepen speelt. Middelbare leeftijd.

**RIA** : Moeder van Sandra. Middelbare leeftijd. Ooit een blonde groupie van Mike. Is al heel lang gefixeerd op haar uiterlijk.

### ***DECOR***

Een living in een appartementsgebouw. Het gaat op een duplexappartement, met een trap naar de bovenverdieping.

### ***TIJD***

Heden

### ***TAAL***

De auteur is er vanuit gegaan dat dit werk gediend wordt door het gebruik van streektaal.

## ***EERSTE BEDRIJF***

### DONDERDAG - MIDDEN IN DE NACHT

*(Het gelijkvloers van een duplexappartement. Er is een trap, een keukentje, een tafel en salon, en een deur naar een slaapkamer. Er is een lint met een reeks ansichtkaartjes, en aan de muur hangen pentekeningen van eenzelfde artiest. Het is donker. Na enkele ogenblikken horen we gemorrel aan de voordeur. SANDRA komt voorzichtig binnen, gevolgd door KOEN, die in de deuropening blijft staan.)*

SANDRA : *(Met gedempte stem)* Kom binnen. *(Ze ontsteekt een staande lamp en een paar spots, wat zorgt voor een sfeervolle verlichting. Ze hangt haar jas aan de kapstok. Als ze KOEN opmerkt, die nog steeds in de deuropening staat)* Kom maar binnen, hoor.

KOEN : *(Onzeker)* Ben je zeker?

SANDRA : KOEN !

KOEN : Ja maar, 't is al laat, en ik weet niet of...

SANDRA : *(Onderbreekt hem)* Ik heb je toch uitgenodigd, niet?

KOEN : Jaja, maar...

SANDRA : *(Onderbreekt hem opnieuw)* Kom dan binnen, en doe de deur dicht. Als je op de gang blijft staan, ga je de mensen wakker maken.

KOEN : Oei. *(Kom haastig binnen en sluit de deur, maar redelijk luid)*

SANDRA : *(Meteen)* Ssst! *(Na een blik in de richting van de trap)* Niet zo hard!

KOEN : *(Gegeneerd)* Sorry... Is hier nog iemand misschien?

SANDRA : *(Als terloops)* Neen neen... Het zijn hier nogal dunne muren. *(Terwijl ze ondertussen naar het keukentje loopt en er een fles wijn en twee glazen neemt)* Dit gebouw is gezet door een Hollandse firma: als je op 't achtste een scheet laat, denken ze in de kelder dat 't onweert...

KOEN : 'k Zal mij inhouden.

SANDRA : Wat? (*Lief*) Onnozel manneke... Doe uw jas uit! (*Als ze Koen ziet aarzelen*)

De kapstok is dààr... Wat drink je?

KOEN : (*Capitulerend*) Een cola of zo. Ik kan het echt niet laat maken, Sandra: ik heb morgenvroeg les. Twee uur dictie, en twee uur zang. Van Marilou. Viér uur achtereen Marilou, dan weet je het wel, zeker?

SANDRA : Wij hebben die niet.

KOEN : Ach ja. Die geeft alleen maar les aan het laatste jaar. (*Kijkt rond in het appartement, en loopt naar een van de tekeningen aan een muur*) Hm... Amai. Knap. Van wie is dat?

SANDRA : Dat? (*Onverschillig*) Van mij.

KOEN : (*Bewonderend*) Heb jij dat gemaakt?

SANDRA : Rommel in pakjes...

KOEN : Vind jij dat? Ik vind dat knap. Dat kan ik niet, hoor.

SANDRA : Maar jij kunt dan weer wat anders, hé, Koen. Je ziet er goed uit, je kunt acteren...

KOEN : (*Uitermate verlegen*) Zeg, Sandra... Je moet nu niet van onderwerp veranderen, hé.

SANDRA : We kunnen het toch moeilijk heel de tijd over die rommel hebben.

KOEN : (*Blij om te kunnen 'ontsnappen'*) Rommel, rommel... Ik ken er niks van, maar... Doet mij aan iets denken... 'k Heb dat precies al eens gezien.

SANDRA : (*Grappend*) Lap. En origineel vindt hij het ook al niet.

KOEN : (*Gegeneerd*) Ja maar, zo bedoelde ik het niet ik vind het heel mooi knap schitterend geweldig fantastisch! Ik wilde alleen maar zeggen...

SANDRA : (*Onderbreekt hem*) Koen? Grapje? (*Als Koen verward reageert*) Ik denk trouwens niet dat je het al ergens kunt gezien hebben. Tenzij in een vuilnisbak.

KOEN : Als je het zo slecht vindt, waarom hang je het dan aan de muur?

SANDRA : (*Zonder nadenken*) Da's mijn grootvader.

KOEN : Uw grootvader?

SANDRA : (*Haastig*) Ja. Die is daar zot van. Ik weet ook niet waarom. (*Met gedemptere stem*) Die mens heeft niks anders meer: mijn grootmoeder is al tien jaar dood. En als ik hem daar nu een plezier kan mee doen... (*Nadrukkelijk*) Laat ons het over iets anders hebben... Ga zitten. (*Als KOEN naar een gewone*

*stoel loopt - suggestief*) Koen! In de sòfa?

KOEN : Ah... (*Neemt plaats in de uiterste hoek van de sofa. SANDRA zet wijn en glazen op het salontafeltje, en vleit zich vlakbij hem. Als hij de wijn opmerkt*) Sandra! Ik heb morgen wel les, hé. (*Kijkt op z'n horloge*) Enfin, morgen... Subiet! Ik kan nu...

SANDRA : (*Onderbreekt hem*) Ssssst, niet zo hard. (*Terwijl ze de wijn uitschenkt*) Eén glas kan toch geen kwaad.

KOEN : Jawel. Als ik nu drink, kan ik morgen echt niet zingen.

SANDRA : Ik geloof niet dat je het verstaat, hé, Koen? (*Geeft hem zijn glas, en klinkt. Daarna, traag en verleidelijk*) Volgens mij zul je niet moeten wachten tot morgen om te kunnen... (*suggestief*) zingen... (*Terwijl ze hem van dichtbij in de ogen kijkt*) Ik wil nu zingen, Koen... Met jou... Nu... Heel de nacht...

KOEN : (*Slikkend*) Nu? Met twee? Ik dacht dat je hier stil moest zijn?

SANDRA : (*Na een zucht, ernstig*) Koen... Waarom denk je eigenlijk dat ik je mee naar hier heb gevraagd?

KOEN : Ach ja, da's ook juist. Was ik al vergeten. Sorry. (*Na een snelle blik, ernstig*) Waar zijn ze?

SANDRA : (*Niet-begrijpend*) Wat?

KOEN : Wel... Uw postzegels. Die postzegels die je mij wilde laten zien.

SANDRA : Meen je dat nu, of ben je aan het zwanzen?

KOEN : Zeg nu niet dat je dat niet gezegd hebt, hé.

SANDRA : Koen!

KOEN : Wat wil je nu eigenlijk zeggen? Dat je helemaal geen postzegels hébt? Waarom vroeg je dan of...

SANDRA : (*Ongelovig*) Bedoel jij dat je die uitdrukking niet kent? Echt niet?

KOEN : (*'Onnozel'*) Wélke uitdrukking?

SANDRA : 'Wilt je mijn postzegelverzameling eens zien?' Nog nooit van gehoord?

KOEN : Ah die... (*Verlegen*) Jawel...

SANDRA : Waarom doe je dan zo onnozel? (*Als Koen verlegen de schouders ophaalt, gebaart ze met haar glas om te klinken*) Schol.

KOEN : Gezondheid.

SANDRA : (*Zet na het drinken beide glazen op het tafeltje. Verleidelijk*) Die

uitdrukking, Koen, is een manier om iemand uit te nodigen bij jou thuis...

KOEN : (*Wil haar onderbreken*) Dat weet ik wel...

SANDRA : (*Gaat door op haar elan*) ...en tegelijk duidelijk te maken waaròm. Met andere woorden: (*nadrukkelijk*) wat je thuis zou willen doén met die persoon.

KOEN : (*Met een klein stemmetje*) Doen? En wat is dat dan?

SANDRA : Initiatief en begrip zijn ook niet uw sterkste vakken.

KOEN : (*Verlegen*) Je kunt niet goed zijn in alles, hé.

SANDRA : (*Verbaasd*) Weet jij nu écht niet wat ik wil? (*Na een ogenblik*) Of dèrf je niet? Ben je te verlegen?

KOEN : Ik? Verlegen?

SANDRA : (*Lichtjes geamuseerd*) Dus je wilt dat ik het je vràag. Goed. (*Na een ogenblik, haast plechtig*) Koen, Kom hier. Kus me.

KOEN : (*Slikkend*) Nu?

SANDRA : Nù!

KOEN : Ben je zeker?

SANDRA : Koen!

KOEN : (*Probeert nog te 'ontsnappen'*) Ik kan dat zomaar niet, hoor. Ik moet mij daar eerst op voorbereiden.

SANDRA : Voorbereiden?

KOEN : Mentaal.

SANDRA : (*Beslist, haast 'dreigend'*) Doe dat dan maar.

KOEN : Oké. (*Schakelt na een moment 'concentratie' over op een dramatische toneelstem. Zet zich 'in houding', en legt zijn arm om haar schouder*) Hier gaan we... Euh... Oh, Sandra, jouw hand in de mijne, mijn arm om jouw schouder, onze geesten verenigd... Na vanavond zal mijn leven nooit meer hetzelfde zijn.

SANDRA : Als je dat maar weet.

KOEN : (*Buigt zich naar haar toe, en geeft haar een lange, duidelijk zichtbare toneelkus, met zijn hand over haar mond, en zijn mond op zijn hand. Laat haar na een aantal seconden met een lange zucht los.*)

SANDRA : (*Na enkele ogenblikken, verbijsterd*) Wat was dat?!

KOEN : (*Met dezelfde dramatische toneelstem*) Dat kon tellen, hé.

SANDRA : (*Ongelovig*) Kus jij altijd zo?!



KOEN : *(id)* Jaja.

SANDRA : Bedoel je nu... dat je nog nooit een meisje op een àndere manier hebt gekust? Nog nòdìt?

KOEN : Neen. Aangeboren, denk ik. Een natuurtalent.

SANDRA : *(Terwijl ze van haar glas drinkt)* Dat is het minste dat je kunt zeggen.

KOEN : *(id)* Ik ben niet voor niks een maagd, hé.

SANDRA : Ja, zover was ik ook al.

KOEN : *(id)* Van alle sterrenbeelden schijnen dat de beste kussers te zijn. Tweelingen, ja, die zouden ook weten hoe het moet. Zeggen ze, hé. En scorpioenen, min of meer. Hoewel, scorpioenen: da's moeilijk om je dat voor te stellen, hé...

SANDRA : Ik vind dit al moeilijk genoeg.

KOEN : *(De toneelstem begint te vervagen)* Als je nog eens wilt, moet je het maar zeggen, hé.

SANDRA : *(Voorzichtig)* Koen... Heb jij ooit al een lief gehad?

KOEN : *(Valt nu uit zijn rol - verlegen)* Een lief? *(Aarzelend)* Ja...Tientallen.

SANDRA : Zòveel?

KOEN : Ja. Maar nooit heel lang, hoor.

SANDRA : Hoe zou dat nu komen?

KOEN : Tja... Dat weet ik ook niet... Ze vonden het toch allemaal plezant...

SANDRA : Plezànt?

KOEN : Ja. Ze moesten toch lachen.

SANDRA : Je bedoelt dat ze...dat ze je uitlachten...

KOEN : Niet echt... Toch niet zo dikwijls...

SANDRA : *(houdt haar glas suggestief in de hoogte, ze klinken en drinken opnieuw. Nadat het glas weer op tafel staat, neemt ze Koens hoofd in beide handen - teder)* Daarjuist zei je dat je leven na vanavond nooit meer hetzelfde zou zijn. Wel, schatje, dat was heel juist. Het volgende uur ga je verschieten... We zullen beginnen met het begin: kus me nog eens. *(Als Koen zich klaarzet, en een hand op haar mond legt, neemt ze de hand van haar mond)* Zònder die hand, Koen.

KOEN : Ja maar, dat moet zo...

SANDRA : Op toneel misschien... Maar in het echt is dat anders... Je moet niet bang zijn... *(Ze buigt zich langzaam naar hem toe)*

JOS : *(Op dat ogenblik wordt duidelijk dat Jos op de trap staat. Hij probeert voorzichtig en zonder lawaai in het keukentje te geraken. Zacht en gemeend)*  
Doe maar rustig voort. Je moet op mij niet letten.

KOEN : *(Terwijl hij zich bliksemsnel omdraait, luid)* Wat?!

JOS : *(Zacht sussend)* Doe maar voort, doe maar voort...

KOEN : *(Onmiddellijk in alarmfase drie. Loopt op Jos af. Tegen Sandra, die tevergeefs probeert te onderbreken, luid)* Een inbreker, verdomme! Sandra! Een dief! Bel de politie! Snel! *(Tegen Jos)* Kom hier, rotzak! *(Grijpt Jos beet en slaat hem tegen de grond.)*

SANDRA : *(Is achter Koen aangegaan, luid)* Koen! Hou op! Dat is...

KOEN : *(Nadrukkelijk, roepend)* Bel de politie! Misschien is hij wel gewapend! Sandra, de honderd en een! Snel! Ik hou hem wel in bedwang.

SANDRA : *(Luid, haast boos)* Koen, luister dan toch, verdomme! Dat is geen inbreker! Dat is mijn grootvader! Die woont hier!

KOEN : *(Doorgaand op zijn elan, tegen Jos)* Ah, jij dacht om hier eventjes... *(Stopt abrupt. Na een ogenblik, slikkend)* WAT?!

SANDRA : *(Knijpt de hoofdverlichting aan)* Dat is mijn grootvader, Koen. Jos Vermeulen. Die woont hier.

KOEN : Ja maar... Jij zei toch dat jij hier alleen... Dat uw grootvader... *(Kijkt naar Jos, die ondertussen moeizaam is rechtgekomen en naar zijn kin tast. Als de realiteit tot hem doordringt, langzaam overgaand in paniek. 'Deinst achteruit', en beweegt in de richting van de deur. Sandra probeert hem tevergeefs te kalmeren)* 't Is niet waar! Wat heb ik gedaan? Sorry... Het was stom, maar... Dat kan ik niet meer goedmaken, hé... En nu gaan jullie zeker de politie bellen? Ja, da's normaal natuurlijk... *Jesus!* Stomme kloot dat ik ben! Sorry, ik zal jullie nu maar gerust laten. *(Van in de deuropening, met zijn jas in de hand)* Als er dokterskosten zijn, breng dan morgen de rekening maar, hé, Sandra... Ik zal alles vergoeden...

SANDRA : *(Terwijl Koen verdwijnt en de deur hard achter zich toetrekt)* Koen, alsjeblieft, het is helemaal... *(Terwijl ze naar de deur loopt)* Verdomme, hé! *(Opent de deur, en roept in de gang)* Koen! *(Als blijkt dat Koen niet op zijn stappen terugkeert, sluit ze de deur. Nijdig, tegen Jos)* Merci, hé!

JOS : *(Droog)* Sorry.

SANDRA : *(Nijdig)* En wat was dààr de bedoeling van?

JOS : *(Verontschuldigend)* Ik had hoofdpijn. Ik kwam gewoon wat water halen voor een pilletje.

SANDRA : *(Ingehouden)* Je hebt boven toch uw eigen badkamer?

JOS : *(Terwijl hij over een pijnlijke schouder wrijft - alsof hij het zich ineens herinnert)* Dat is ook juist... Tja, als je wat ouder wordt, begin je dingen te vergeten, hé, kindje.

SANDRA : Ouder? Je bent nog geen zestig... En het was op uw kin dat hij geslagen heeft, niet op uw schouder.

JOS : Het was wel degelijk op mijn schouder. Niet op mijn kin.

SANDRA : Maar je pakte daarjuist toch naar uw kin?

JOS : Ja... Maar de jongen deed zo goed zijn best. Wat moest ik dan doen? Naar mijn kin wijzen, en zeggen "t is hier dat je moet zijn, probeer het nog eens?"

SANDRA : Dat is niet grappig.

JOS : 'k Vond dat wel charmant, zoals die jou verdedigde. Waar vind je dat nog tegenwoordig, een ridder op een wit paard?

SANDRA : *(Zuur)* Heel geestig. *(Loopt naar de tafel, en zet zich op een stoel. Na een ogenblik staren)* Vava, dit kan echt niet meer. Dat is nu de vierde keer op drie weken dat je me dat lapt.

JOS : *(Onschuldig)* Je wàt lapt?

SANDRA : Naar beneden komen als ik bezoek heb.

JOS : *(Onschuldig)* Vier keer? Neen.

SANDRA : Jawel. Je bent zelfs een keer op de deur van mijn slaapkamer komen kloppen. Midden in de nacht.

JOS : Ja, maar... Dat was omdat ik ongerust was. Ze waren daar precies een varken aan het slachten.

SANDRA : Merci, hé.

JOS : Ik kon toch niet weten dat jouw professor van dictie op bezoek was? Wat waren jullie daar trouwens aan 't doen? Een nieuw stuk aan het inoefenen?

SANDRA : *(Koppig)* Ja.

JOS : Dan had je me maar moeten verwittigen! Je moet van een gepensioneerde militair

niet verwachten dat hij alle geplogenheden uit de artistieke wereld kent, hé... Trouwens, een professor die met een van zijn studentes oefent, in h  r slaapkamer, midden in de nacht? Is dat normaal in de artistieke wereld?

SANDRA : Sinds wanneer zijn dat jouw zaken?

JOS : (*'Verontwaardigd'*) Sinds wanneer mag ik als eigenaar niet weten wat er in mijn eigendom gebeurt?

SANDRA : Dat heeft daar niks mee te maken.

JOS : Ah neen!

SANDRA : (*Na een ogenblik stilte*) Luistert, h  , vava... Ik vind het heel lief dat je me in een deel van je appartement laat wonen...

JOS : Ik heb aan uw ouders beloofd dat ik een oogje in het zeil zou houden.

SANDRA : Een oogje onder mijn zeil bedoel je, zeker?

JOS : Niet overdrijven.

SANDRA : Luister nu eens eventjes: ik vind het heel lief dat je me hier laat wonen, en ik vind het ook heel chique dat je daar geen geld voor vraagt.

JOS : Een student met jouw talent moet zich met zijn studies kunnen bezighouden, en met niks anders.

SANDRA : Misschien. Maar op deze manier kan het echt niet verder.

JOS : Tja... Weet je wat? We zullen een paar dingen afspreken.

SANDRA : Dat hebben we al gedaan. Al minstens vijf keer.

JOS : We zetten ze op papier, en plakken dat boven aan de trap.

SANDRA : Dat heb je ook al gedaan.

JOS : Misschien moet ik dan wat groter schrijven. Mijn ogen gaan er ook niet op vooruit.

SANDRA : Da's allemaal onzin, h  ... (*Na een ogenblik, ernstig*) Vava... Ik ga morgen een studiootje zoeken. Ik ga alleen wonen.

JOS : (*Na een stilte*) Tja... Als jij vindt dat je dat moet doen, dan moet jij dat doen, h  , kindje. Laat mij hier dan maar alleen achter.

SANDRA : Vava, niet beginnen, h  .

JOS : Met wat?

SANDRA : Met uw spelletje van 'ocharme ochottekes, als jij weggaat, wat moet er dan van mij geworden?!' Daar trap ik niet meer in. Je bent nog geen zestig. Je hebt

heel je leven nog voor je.

JOS : Dat is niet... *(Wordt onderbroken door de deurbel)* Op dit uur? *(Half fluisterend)*  
Misschien is uw vriendje teruggekomen...

SANDRA : *(Terwijl ze naar de voordeur stapt)* Dat denk ik niet. Die heb je wel  
definitief weggejaagd.

JOS : *(Bij zichzelf)* Daar ben ik nog niet zo zeker van.

SANDRA : *(Opent de voordeur. In de deuropening verschijnt IMELDA :. Ze draagt een  
volledige sportoutfit, inclusief een genummerd truitje, een sportbroekje, lange  
voetbalsokken en sportschoenen)* Imelda? Kom eventjes binnen.

IMELDA : *(Terwijl ze binnenkomt, en na een snelle blik)* Oh... Alles is toch in orde...

SANDRA : In orde?

IMELDA : Wel ja, met al dat lawaai van daarjuist.

JOS : *(hooglijk verbaasd)* Wat heb jij nu aan?!

IMELDA : *(Niet-begrijpend)* Dit? Wel! Jij had toch gezegd dat ik dat moest aandoen.

JOS : *(Verbijsterd)* Ik?! Wannéér?

IMELDA : Gisteren.

JOS : Maar dat is niet waar!

IMELDA : Jawel! Jij hebt gezegd dat ik mij wat sportiever moest kleden. Wel dan!

JOS : *(Met een zucht)* Imélda. Dat is niet wat ik bedoelde, hé. Met wat meer kleurtjes -  
niet zoals David Beckham.

IMELDA : *(Twijfelend)* Meer kleurtjes...

JOS : Ja. Niet altijd in dat eentonig grijs.

SANDRA : *(Stout, tegen Imelda)* Ik vind nochtans dat je er wel mee staat. Volgens mij  
kun je daar een prijs mee winnen.

JOS : Dat zal wel. Van vogelverschrikker of zo.

IMELDA : Merci, hé!

JOS : *(Mompelend)*'t Is toch waar. Denk toch eens vijf minuten na.

IMELDA : *(Ineens nijdig)* Ah! IK moet nadenken! Jij natuurlijk weer niet, hé. Jij doet  
maar op! Gillen, bonken, roepen op de politie... 't Was precies of de derde  
wereldoorlog was uitgebroken!

JOS : *(Verveeld)* Tja, sorry hoor... Dat was een misverstand...

IMELDA : Ik heb op het punt gestaan om ze zélf te bellen!

SANDRA : Wie? De politie?

IMELDA : Ah ja. Ik hoorde iemand 'dief' roepen, dus ik dacht...

SANDRA : Kon je dat dan zo goed horen?

IMELDA : Ik woon hiernaast, hé, kindje. Dat zijn hier geen muren, dat zijn *paravents*.

SANDRA : (*Een beetje gegeneerd*) Hebben we je wakker gemaakt?

IMELDA : Veel scheelde het niet... (*Streng*) En dat zou dan ook niet de eerste keer geweest zijn, hé: er wordt hier al wel eens meer over de schreef gegaan.

SANDRA : We doen echt wel ons best, hoor.

IMELDA : (*Suggestief, tegen Jos*) 'Stoeft' er nog wat mee! Maar je weet wat ik ervan denk, hé, van een oude bok die samenwoont met een jong poppetje.

JOS : Imelda, hoe dikwijls moet ik dat nog zeggen? Dat is mijn kleindochter.

IMELDA : Dat zeggen ze allemaal.

SANDRA : Zeg, Imelda. Denk jij nu echt dat ik met...

JOS : (*Onderbreekt haar*) Zouden we niet beter allemaal gaan slapen, in plaats van hier in het midden van de nacht te staan discussiëren?

IMELDA : Ik ben al weg... Als ik teveel ben...

JOS : Zo bedoel ik het niet, Imelda. En dat weet jij ook wel. Maar het *is* al laat.

IMELDA : (*Toegeeflijk*) Ja... Je hebt eigenlijk gelijk. (*Terwijl ze naar de deur loopt*) Ik ga slapen. Enfin, proberen toch... Zo alleen in een bed liggen, gaat mij nog altijd niet af, hé. Na al die jaren heb ik daar nog altijd last mee... (*Met een zucht*) Ach ja... Slaapwel. (*Terwijl ze de deur opent, en verdwijnt, nadenkend*) Meer kleurtjes. Meer kleurtjes...

JOS : (*Nadat Sandra de deur heeft gesloten, terwijl hij aanstalten maakt in de richting van de trap*) Bon. Ik ga ook slapen.

SANDRA : (*Fijntjes*) Ik dacht dat je water kwam halen. Voor een pilletje tegen de hoofdpijn.

JOS : (*'Denkt er ineens aan'*. *Terwijl hij naar het keukentje gaat*) Ach ja, dat is ook juist. Je ziet het, hé: een oude mens is iets eigenaardigs, hoor.

SANDRA : Zou *jij* niet beter voor acteur gaan studeren? Zoals jij komedie kunt spelen...

JOS : (*'Onnozel'*) Komedie? Ik?

SANDRA : (*Na een ogenblik, ernstig*) Vava... Je moet niet denken dat ik het al vergeten ben, hoor. Ik ga morgen echt wel een studiootje zoeken.



JOS : (*Terwijl hij uit het ijskastje water neemt, als terloops*) Ja ja, dat weet ik wel... Ik hoop dat je er een vindt... Een dat gratis is.

SANDRA : (*Had daar duidelijk nog niet aan gedacht*) Tja... Dat zal er wel niet zijn, zeker. Ik zal wel huur moeten betalen.

JOS : (*'Onnozel'*) Ja, dat denk ik ook.

SANDRA : (*Op dezelfde toon*) Maar ja: als ik als getalenteerde student mij volledig op mijn studies moet kunnen blijven concentreren... Dan zal er mij wel iemand moeten helpen met die huishuur.

JOS : Ah ja.

SANDRA : De vraag is wie, natuurlijk.

JOS : Ja. Dat is de vraag, ja. (*Ineens ernstig*) Want dat kan ik niet, hoor, Sandra. Of je nu alleen woont in een appartement, of met twee, dat maakt voor de kosten weinig uit. En vermits dit hier afbetaald is, kan ik je hier gratis laten inwonen. Maar mijn pensioentje is niet groot genoeg om ook nog eens een huishuur mee te betalen. Dat gaat echt niet, hoor.

SANDRA : (*Niet echt zelfzeker*) Oké. Dan moet ik een andere oplossing vinden, hé.

JOS : Denk er toch nog maar eens over na. Je bent uiteindelijk ook nog jong.

SANDRA : Wat bedoel je dàarmee?

JOS : Wel ja... Alleen gaan wonen, dat is allemaal goed, maar... Als jong meisje, helemaal alleen... Je weet nooit wat er kan gebeuren...

SANDRA : Dat is juist. Er kan ineens een oude bok aan mijn slaapkamerdeur staan te kloppen!

JOS : Je weet goed genoeg wat ik bedoel.

SANDRA : (*Ernstig*) Ja. En het wordt tijd dat *jij* de realiteit eens gaat zien, vava. Ik bèn geen jong meisje niet meer: ik ben een volwassen vrouw. Ik weet echt wel wat ik doe, hoor. En voor het geval je zou twijfelen: ik ben ook geen maagd meer. Onschuldig of anders.

JOS : (*Laconiek*) Zover was ik ook al.

SANDRA : Wel dan.

JOS : Denk jij nu echt dat ik dat niet snap? Maar er is meer op de wereld dan dàt.

SANDRA : Dan wàt?

JOS : (*Gegeneerd*) Wel... Dàt...

SANDRA : (*Stout, uitdagend, nadrukkelijk*) Seks?

JOS : Je weet goed genoeg wat ik bedoel. Ik heb aan uw ouders beloofd dat ik op jou zou letten. Als ik dat niet had gedaan, had jij hier nooit mogen studeren. Ik heb mijn erewoord gegeven, Sandra: voor mensen van mijn generatie betekent dat nog iets. Dus als jij nu alleen gaat wonen, ga ik toch nog op bezoek komen, hoor. En dan is de vraag: is het dat allemaal wel waard? Zou je dan niet beter gewoon hier blijven? Zonder kosten?

SANDRA : Als jij midden in de nacht aan mijn studiotje aanbelt, dan kan ik je buiten laten staan, en verschiet mijn bezoek zich tenminste geen ongeluk.

JOS : (*Zucht*) Ja... Dat was niet slim van mij, dat geef ik toe.

SANDRA : Weet je wat ik níét geloof? Dat het mijn ouders ook maar een bal kan schelen wat er met mij gebeurt. Dat die fameuze belofte van u er voor hen ook maar iets toe doet. Hoe dikwijls zijn ze al komen zien?

JOS : Onze Mike kan dat ook moeilijk, hé. Die zit praktisch altijd op zee. (*Terwijl hij naar de ansichtkaartjes loopt*) Van waar kwam dat laatste kaartje? (*Leest*) Kreta. Ik bedoel...

SANDRA : En ons ma?

JOS : (*Niet meteen enthousiast*) Ja, manneke, jouw moeder is jouw moeder, hé. Daar kan ik ook niets aan veranderen, hoor.

SANDRA : Die wéét niet eens dat ik het eerste jaar voor de tweede keer doe. En waar zat ze met nieuwjaar? Heb jij een kaartje gekregen?

JOS : Neen. Maar ik kan haar geschrift toch niet lezen.

SANDRA : Je verstaat goed genoeg wat ik bedoel.

JOS : Juist daarom dat het beter zou zijn dat je nog een tijdje hier blijft. Ik ben bij wijze van spreken nog jouw enige familie.

SANDRA : Het is niet omdat ik alleen woon dat je mij hier niet meer gaat zien, hé, vava. Of dat we ineens geen familie meer zijn.

JOS : (*Op afsluitende toon*) Luistert, hé: je weet wat ik ervan denk. Zolang je hier woont, kan ik je helpen. Als jij ergens anders gaat wonen, dan zul je het financieel alleen moeten doen... Voilà... Slaap er maar eens een nachtje over... Ik ga naar boven. Slaapwel. (*Wordt halverwege de trap onderbroken door het geluid van een gsm, die een bericht ontvangt. Stopt*) Wat was dat?



SANDRA : Uw gsm. Een berichtje.

JOS : Op dit uur? Dat kan nooit goed nieuws zijn.

SANDRA : Wacht dan tot morgen.

JOS : Dan kan ik niet slapen. Dan denk ik daar de hele tijd aan (*Begint te zoeken*) Maar waar heb ik die nu gelaten? Dat vergeet ik nu altijd, hé. (*Vindt het toestel in een keukenlade*) Hier zie. (*Ironisch*) Echt wel de meest voor de hand liggende plek voor een telefoon, vind je ook niet?

SANDRA : Ik wilde al in het wc gaan kijken.

JOS : (*Levert 'een gevecht' met het toestel. Na enkele ogenblikken gesukkel, met een gebaar naar Sandra*) Dat kan ik niet, hoor. Daar ben ik te oud voor. Kun jij eens eventjes...

SANDRA : (*Beslist*) Neen. Je moet dat maar leren.

JOS : Merci, hé... (*Na wat verder gemompel en geploeter, uiteindelijk*) Oeps... Ah, hier zie... (*Leest*) Nieuw bericht... Nu lezen, vraagteken. (*Terwijl hij op de toets drukt*) Ja. (*Leest in stilte. Daarna, verrast*) Wel wel. Als je van de duivel spreekt...

SANDRA : Wat?

JOS : Ik heb toch gezegd dat je op dit uur geen goed nieuws meer moet verwachten.

SANDRA : Wat is er dan?

JOS : (*Met een gebaar naar de gsm*) Uw moeder.

SANDRA : Ons ma? Heeft die jouw gsm-nummer?

JOS : Ik heb die met nieuwjaar op al mijn kaartjes gezet...

SANDRA : Ook slim.

JOS : Voor wat heb je anders een gsm? (*Na enig denkwerk, stout*) Weet je: je kunt altijd aan uw moeder vragen of *zij* je niet financieel wilt helpen.

SANDRA : Ons ma? Die wou twee jaar geleden al dat ik ging werken.

JOS : Tja... Beautyfarms kosten nu eenmaal geld, hé, manneke.

SANDRA : Wat wilt ze?

JOS : (*Met een diepe zucht*) Ze komt morgen langs.

SANDRA : (*Hooglijk verbaasd*) Hiér?!

JOS : Ik vind het ook straf.

SANDRA : Waarvoor?

JOS : Geen idee. Enfin... (*Kijkt opnieuw even naar gsm*) Als haar trein uit Tsjechië op tijd is, tenminste.

SANDRA : Uit Tsjechië? (*Niet meteen enthousiast*) Joepie.

JOS : (*Zelfde toon*) Ja. Ik kan ook nauwelijks wachten.

*DOEK*

